

İthal Gelinler 2

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 06 Haziran 2011

Benim adım Emine. Altı çocuklu bir ailenin en küçük çocuğuyum. Emekli bir öğretmenin kızıyım. Evin en küçüğü, hatta en küçük kızı olmamdan mıdır? Bilmiyorum. Ailemle birlikte yaşadığım sürece, ev işlerinden bir hayli nasibimi aldım.

Bütün işler bir yana, çok iyi yemek yaparım. Pasta, börek, tatlı ve benzeri şeyleri öyle güzel yaparım ki, kendimi methetmek gibi olmasın, benim diyen aşçıdan daha iddialı olduğumu söyleyebilirim.

Dikiş ve mutfak merakım ağır bastığı için olsa gerek, Orta okuldan sonra bir kaç yıl öğrenimime ara verdim.

Ancak daha sonra bunun yanlış olduğunu düşünerek, dışarıdan Kız Enstitüsünü, ardından da Açık Öğretim Fakültesi Ev ekonomisi bölümünü bitirdim.

Aslına bakarsanız, bitirdiğim okullar meraklı olduğum işlerle ilgiliydi.

Bin dokuz yüz doksan sekiz yılında bir aile yakınımız vasıtası ile Almanya' da uzun yıllardır çalışan ve artık tamamen bu ülkeye yerleşmiş birisi ile tanıştırdım.

Bu günkü eşime yakınlarım benden söz ederken, "Ev işlerindeki ve mutfaktaki maharetimi ballandıra, ballandıra anlatmışlar." Bu yönüm bir çok erkeği olacağı gibi onu da cezp etmiş.

İşe benim tarafımdan bakıldığında ise, bir çok genç kızın olduğu gibi yurtdışına gitmek, orada yerleşmek benim de en önemli hayallerimden biriydi.

Her ne kadar başta babam ve ağabeylerim olmak üzere, ailem bu olaya sıcak bakmadıysa da, ben çok istediğim için zor da olsa bu birlikteliği kabul etmek zorunda kaldılar.

Belki biraz zamana ihtiyacım vardı. Acele karar vermemem gerekiyordu. "Ancak bin dokuz yüz doksan dokuz yılının on yedi temmuzunda yaşanan deprem" Bu konudaki kararımın aceleye gelmesine neden oldu.

Uzaklar da bir yer de bir deprem duyduğumuzda yüreğimiz cız eder. Ah vah deriz. Ölenlere rahmet dileriz. Elimizden bir şey geliyorsa yardım ederiz.

Ama ne olursa olsun, onların hissettiklerini hissetmemiz. Onların yaşadıklarını yaşamamız mümkün

değildir.

Hani derler ya, ateş düştüğü yeri yakarmış. O ateşi ancak yaşayanlar bilirler.

Sözünü ettiğim bu ateş beni en acı şekli ile yaktı işte! İliklerime kadar, tüm hücrelerimle, tüm varlığımla yaşadım Marmara depremini.

Depremden birkaç ay önce nişanlanmıştım. Ne zaman evlenebileceğim ise henüz belli değildi. Bazı engeller vardı ve bu engellerin aşılması gerekiyordu.

İşte tam bu sıralarda, Türkiye tarihinin ve belki de dünyanın en büyük depremlerinden birini yaşamıştık.

Depremde; birçok arkadaşımı, akrabamı, sevdiklerimi yitirmiştim. Belki birinci dereceden hiçbir akrabamı kaybetmemiştim, ancak herkeste olduğu gibi yaşadıklarım bende de büyük bir travmaya neden olmuştu.

Bu bir kıyametti. Binlerce ölü ve yaralı vardı. Psikolojim o kadar bozulmuştu ki, hiçbir şeyi, hiç kimseyi gözüm görmüyordu. Biran önce deprem bölgesinden, hatta Türkiye'den uzaklaşıp gitmek istiyordum.

Sanki dünyanın başka hiçbir yerinde deprem olmayacaktı. Sanki tek felaketi yaşayan bendim.

Belki de sağ salim kurtulduğuma, birinci derece de akrabalarımın da burnunun bile kanamadığına sevinmem, şükretmem gerekiyordu.

Ama dedim ya, ne oldu bilmiyorum? Gözüm hiçbir şeyi, hiç kimseyi görmez olmuştu.

Bu gün geriye doğru baktığımda: O günlerde hata ettiğimi, kendimden başka kimseyi düşünmediğimi, kısacası bencillik ettiğimi düşünüyorum.

Fakat ok, yaydan fırlamıştı bir kere. İnsanlar daha yaralarını saramamışken, depremden tam altı ay sonra evlendim.

Birkaç ay sonra da vize işlemlerim tamamlanarak Almanya yolculuğuna çıktım. Bu yolculuk o zaman benim için umuda yolculuktu.

Oysa o heyecanla Almanya' da beni sanal depremlerin beklediğinin farkında bile değildim.

Eskilerin acı vatan dedikleri Almanya bir umut değil, umutsuzluk kapısıymış.

Depremiň Őiddetiyle, deęiŐmiŐti bakıŐım.
Umuda yolculuktu, depremden o kaçıŐım.
Nereden bilirdim ki? Ağrıyacaktı baŐım.
Almanya acı vatan, zehir ekmeğim, aŐım.

Devam edecek